

BALADA DE LA SAMARITANA EXCESSIVA

No voldria que em fossis adversa,
sinó que m'oferissis la cràtera,
més enllà dels hostals i el cos jove
que els recorre fins que esdevé tu.

No m'encenc en capvespres inútils,
sinó en rodes de carro tranquil·les.
No m'aplico a buidors que no abasto,
sinó a tu, que reprrens la salmòdia.

Les buidors no se m'omplen de vímets.
Les fredors no se'm tornen pregàries.
Em conrees un dia i un altre
i a les conques dels ulls fas la sembra.

I jo t'haig d'agrair l'avidesa
dels teus llavis d'orquídia i ambre.
No t'allunyis del foc de pinassa.
No gemegis, si el sol no se'ns colga.

Ara sé que et puc rebre tothora
sense fulls plens de signes profètics:
véns de temps en què ja et posseïa,
tot passant per senderes ocultes.
T'has endut tantes coses sobrerres!

BALADA DE GEORGE SAND I FRANCESCA DA RÍMINI

GEORGE SAND:

No sents la flauta a la vora del zèfir?
No sents el cant de culleres i verges?
Vine a escoltar-lo amb la mà vellutada.
Surt de la boira amb l'alzina assumida.

FRANCESCA DA RÍMINI:

Si no cregués que t'alçaràs els tuls,
no pujaria fins allà on et pintes
de groc i lila. No vindràs, si et crido?
No farciràs de cotó fluix les àguiles?

GEORGE SAND:

Et lleparia del nucli a les ungles,
t'arboraria amb records de delictes
que no són tals. T'alçaria amb espasmes
molt més amunt de la torre del Duomo.

FRANCESCA DA RÍMINI:

I no saps per què compto tot sentint
la flauta dolça i l'espina múltiple,
i el cap vaig abaixant, i els ulls em creixen
com un ocell que solca núvols foscos.

GEORGE SAND:

Parles amb mi? No sabria on posar-me.
De la tristor surten tantes poncelles
com si brolessin de les dues sines!
Et dic que tornis amb les neus primeres.

FRANCESCA DA RÍMINI:
Baixo rabent, entro a la nostra gruta
tèbia i tendra, plena de miratges,
d'amplis oasis, minarets i cúpules:
els teus dos pits, em salvaran dels bàrbars?

BALADA DEL CONGOST

Passo per Lleida si el savi m'ho diu:
haig de ser jo per damunt de la lògica.
Cau un jersei enmig de la calçada,
com un cadàver que ningú no gosa
de tocar i que tothom mira perplex.
Totes les dones s'eixuguen les mans
vora l'objecte d'on neix el misteri.
Viudes i joves deixen el que feien
i els fa por el temps i no agafen els trens.
No sap ningú que jo sóc al congost
d'on surt la lluna que cita Guerau.
Entra la dona que Kafka no mou,
amb braçalets i els cabells com la torre
del Sant Espirit, i la pràctica és bona,
però no ha entrat la que jo sempre espero.
No puc fer cas d'un forner que m'ofengui.
Tot es desplaça i pertot trobo nans,
tot és llescat o salat o sublim,
quan sento veus pels cimals que m'envolten
i vaig passant sense veure almogàvers.
Tot el que dic equival a un retrat,
però no penso que sigui possible.
La solitud és el bé més preuat.